

Viera Šlesingerová Se Svým Manželem Jaroslavem Šlesingerem

Na této fotce jsem já se svým manželem Jaroslavem Šlesingerem, byla pořízena po 2. světové válce ve Svatém Petru v Krkonoších. Postavili jsme foťák na skálu před sebe a takhle se vyfotili.

Manžel se narodil v roce 1903 v Chocni a pocházel z české rodiny. Byl inženýrem a pracoval na Slovensku před válkou jako státní úředník a po válce jako inženýr pro automobilku Pragovka. Seznámili jsme se přes přátele. Vzali jsme se v roce 1950 a měli moc hezké manželství. Nepocházel

ze židovské rodiny, ale byl to jeden z mála opravdových "filosemitů". Nikdy neuvažoval o konverzi, ale nebyl v něm ani stín antisemitismu. Nepřála jsem si vzít si Žida, ve skutečnosti jsem cítila, že nechci, aby moje děti musely projít tím, co já.

Když byly děti malé, jezdili jsme do Chocně, odkud můj muž pocházel. Jeho otec a sestra tam tehdy stále žili. Později jsme jezdili na dovolenou obvykle do Svatého Petra v Krkonoších, kde jsme bydleli v pronajatém pokoji. Na začátku 60. let měl manžel infarkt, takže jsme museli od prázdnin v horách upustit. Koupili jsme si pak chatu u řeky Sázavy v Samopších, což je mezi Sázavou a Leděčkem. Manžel to tam měl moc rád, protože to tam bylo krásné. Nikdo jiný kolem nebydlel a pod chatou byl jez. Přesto se mi nelíbilo, že tam jsme sami a poblíž není žádná osada. Vždycky, když jsem zabručela, tak mi muž říkal: "To chceš, aby ti koukali do talíře?" Po jeho smrti jsem tam ale přestala jezdit. V té době se syn Honza rozvedl a také tam nejezdil, takže jsem se rozhodla chatu prodat. Ale syn mě hrozně žádal, abych ji neprodávala, měl tu chatu vždycky moc rád. Začal tam zase jezdit a s přítelkyní ji moc vylepšili. Je tam teď elektřina a mnohem větší komfort. Jezdím tam poměrně málo, ten můj muž mi tam chybí. Líbí se mi tam ale ten klid a pokoj v přírodě a vždycky myslím na to, jak by manžela potěšilo, kdyby viděl, jak to tam Honza vylepšil.